

DUMITRU
SOLOMON

OGLINDĂ

PERSONAJELE:
FATA
BĂRBATUL
ANCHETATORUL

Se aude undeva un aparat de radio. Știri. "...în urma înțelegerilor, greva de la uzina de motoare a fost contramandată. Sindicatele își rezervă dreptul de a...". Lătrături de câini acoperă vocea. "O crimă oribilă". Lătrături furioase acoperă din nou vocea. O fată, speriată, se vede, de atacul dezlanțuit al câinilor, intră în fugă. Citeva caiete din cele pe care le ține în mână îi cad și se risipesc pe jos. Se uită în urmă. Lătrăturile s-au mai potolit. Își culege caietele risipite printre frunzele căzute. Adunându-le, descoperă un portofel. Îl ridică, îl deschide, examinează conținutul. Legitimații, fotografii, un teanc de bancnote. Privește în jur.

FATA (nu foarte tare, ca să nu stîrneasce furia câinilor): **Hell... Hell!** (Nu răspunde nimeni. Vrea să-și continue drumul. Din direcția opusă, intră un bărbat. Caută ceva. Fata se oprește. Bărbatul nu-i dă nici o atenție și-și continuă căutarea, privind mereu în jos și răscolind cu vârful pantofului frunzele. Intr-un tirziu) **Nu vă supărați, domnule...** (Bărbatul ridică o clipă capul apoi își vede mai departe de treabă). **Căutați ceva?**

BĂRBATUL (ușor enervat): **Da.** (Continuă căutarea)

FATA: **Un portofel cumva?**

BĂRBATUL (tresare): **Da. L-ați găsit dumneavoastră?**

FATA: **Imi puteți spune ce conține?**

BĂRBATUL (cu oarecare mefiență): **Buletin, legitimație de serviciu. Și bani.**

FATA (deschide portofelul, scoate o legitimație, examinează fotografia, compară, apoi pune la loc totul, întinde portofelul): **E al dumneavoastră.**

BĂRBATUL (ezită o clipă): **E al meu. Mulțumesc domnișoară.** (Cu timiditate)

Mă grăbeam să prind autobuzul, am scos abonamentul și... Oricum l-am pierdut. (Explicație) **Autobuzul.** (Abia acum își ia portofelul) **Vă mulțumesc.**

FATA: **Ați avut noroc.**

BĂRBATUL: **Da.** (Își pune portofelul în buzunar) **Abia îi eșecsesem. Era nou. Vreau să spun buletinul de identitate. Mi-l-a furat în primăvară. Pe cel vechi.**

FATA: **Nu vă uitați dacă nu vă lipsește ceva?**

BĂRBATUL: **Nu.**

FATA: **Banii.**

BĂRBATUL: **Ce importantă are?**

FATA: **Vă rog să vă uitați.** (Bărbatul nu reacționează). **Vă rog eu. N-aș vrea să...**

BĂRBATUL (scoate portofelul fără chef, îi inventariază superficial conținutul): **E O.K. Mersi.** (Privind caietele din mîna fetei). **Vii de la școală?**

FATA: **De la facultate.**

BĂRBATUL: **Studentă.**

FATA: **Da. Bună seara.** (Vrea să plece)

BĂRBATUL: **Cum să vă mulțumesc?**

FATA: **Mi-ați mulțumit.**

BĂRBATUL: **Vedeți... Nu-mi era de bani... Cîți bani am pierdut eu! Nu, buletinul. Se obține destul de greu. Mă făceam și de ris... Abia mi-l dăduseră...**

FATA: **Înțeleg. Aveți grijă.**

BĂRBATUL: **Mergeți la autobuz?**

FATA: **Da.** (Dă să plece)

BĂRBATUL: **Și eu.**

FATA: **De fapt, mi-ați spus. Bună seara.**

BĂRBATUL: **Bună seara.** (Fata iese. Bărbatul o urmează.)

Intineric. Se aude o cheie răsucindu-se în yale. Se deschide ușa, se aprinde lumina. Bărbatul intră, urmat de Fată.

FATA: **Iertați-mă, domnule... Nu înțeleg de ce am venit. Aș vrea să mă duc acasă... E tirziu.**

BĂRBATUL: **Nu trebuie să rămîneți mult. Sinteți așteptată, presupun.**

FATA: **Mama e panicardă.**

BĂRBATUL: **Dar nu e chiar atît de tirziu. Aș putea să vă fac un ceai. Altceva... ("nu am")**

FATA: **Nu.** (Pauză) **Ba da. Pot să dau un telefon?**

BĂRBATUL: **Desigur.** (Îi aduce mai aproape telefonul) **Mă duc să fac ceaiul.** (Iese)

FATA (Formează un număr): **Alo! Mama! Am să întirzii puțin... Nu, la o colegă... Bine. Nu, fi fără grijă! Am luat, sigur că am luat, S-au scumpit, dar mi-au ajuns banii. Bine... Te sîrut, mama.** (Inchide. Privește puțin încăperea. O cameră de zi mod-estă într-un apartament de bloc. Bufet, masă, canapea, fotoliu, televizor. Rămîne în picioare)

BĂRBATUL (revine): **Vă rog să luați loc. Unde doriți.**

FATA (vede o fotografie pe televizor): **Este...**

BĂRBATUL: **Soțiam.** (Scoate din sertar o fotografie) **Filica mea.**

FATA: **Dar nu sînt acasă, vîd.**

BĂRBATUL: **Nu. De aceea v-am și rugat să mă ascultați...**

FATA (se uită la ceas): **Numai că, vedeți, e tirziu. Mîine am**

cursuri de dîmîneață...

BĂRBATUL: **Nu puteți să mă lăsați singur... E**

nedrept! Trebuie să mă ascultați... Trebuie să

vorbesc cu cineva... Vă rog, domnișoară!

FATA: **Bine... Sigur... N am să plec imediat... Vă ascult.**

BĂRBATUL: **Intr-un minut aduc și ceaiul. De ce nu ședeți?**

(Fata se așază pe un scaun. Își pune caietele pe un scaun de

alături. Bărbatul iese. Fata își strînge pardesiul în dreptul

gulerului ca și cum i-ar fi frig. De alături, vocea Bărbatului) **Vă e**

frig? (Fata tresare, aruncă o privire în direcția din care vine vocea.

Nu, nu poate fi văzută) **De ce nu vă scoateți pardesiul?**

FATA: **Mi-e frig.** (Ca să se convingă își strînge și mai tare

pardesiul în jurul gîtului)

Vocea bărbatului: **În ce an sinteți?**

FATA: **În anul doi.**

Vocea bărbatului: **E gata. Vreți cu lămile?**

FATA: **Da.** (Pauză) **Nu.** (Bărbatul intră cu un ceainic. Îl pune pe

masă. Scoate două pahare din bufet, lingurițe, zahăr.)

BĂRBATUL: **Ceaiul o să vă încălzească.** (Toarnă ceai în pahare.

Arată spre fotografia de pe televizor, dar Fata nu observă gestul).

Cum vi se pare? (Fata ridică privirea: "Ce?". Bărbatul repetă

gestul).

FATA: **Soția dumneavoastră? Foarte drăguță. Unde-i?**

BĂRBATUL: **La părinții ei. De vreo două săptămîni. M-am purtat**

mizerabil.

FATA: **Dumneavoastră?**

BĂRBATUL (amestecînd zahărul în ceai): **Eu. De fapt...**

Puneți-vă cît zahăr doriți... O iubesc. Nu, să nu credeți că e o

propoziție de circumstanță... Veți spune că toți bărbații își

iubesc soțiile. Sigur... Într-o măsură sau alta... Ne-am căsătorit

din dragoste... Nu numai fiindcă e frumoasă. E frumoasă, nu-i

asa?

FATA: **Da, e frumoasă.** (Bea ceai)

BĂRBATUL: **Ne cunoșteam din facultate. Dumneavoastră**

aveți un prieten? Vreau să spun... înțelegeți!...

FATA: **Am avut.**

BĂRBATUL: **V a părăsit? Iertați-mă că vă întreb.**

FATA: **S-a îndrăgostit de o colegă.**

BĂRBATUL (atent): **Și ce-ați făcut?**

FATA: **Nimic. Ce puteam face?... Am plîns. Cîteva zile.**

BĂRBATUL: **Dar ați considerat acest lucru o nedreptate, nu?**

FATA: **Domnule, de la o vreme se vorbește atît despre drep-**

tate și nedreptate, încît nu ...nu știu... La urma urmel... cineva

suferă întotdeauna...

BĂRBATUL: **Eu nu știu... nu pot... n-am ceea ce se pare că**

dumneata... Pe mine suferința mă doboară... mă distruge... mă

pulverizează... înțelegeți?

FATA: **Da... Dar...**

BĂRBATUL: **Știu... Par un om norocos. Soție frumoasă... copil**

bun...

FATA: **Chiar volam să vă spun. Fetța e foarte frumoasă.**

BĂRBATUL: **Și deșteaptă. E în clasa a patra... Are numai zece.**

De altfel, amîndoi... și eu și soția mea... am fost printre cei mai

buni din facultate... Eu sînt inginer... Ea e economistă.

FATA: **Și eu sînt la facultatea de comerț.**

BĂRBATUL: **V-ați mai încălzit?**

FATA: **Da.**

BĂRBATUL: **Nu vă scoateți pardesiul?**

FATA (se descheie, ezită, renunță): **Nu, trebuie să plec.** (Deodată

își dă seama că, descheindu-se, și-a dezvelit genunchii și că

Bărbatul i-i privește. Și-i acoperă) **Vă mulțumesc pentru ceai.**

BĂRBATUL: **Nu e tirziu. Eu lucrez de dîmîneață... De la șapte.**

Abia acum mă întorc de la fabrică... Trebuie s-o scoatem cumva

la capăt... Știți în nebunia asta cu lipsa de valută, de co-

menzi... toată lumea e derutată... Guvernul nu-nțelege ce... (Fata

face o mișcare pe scaun) **Nu, nu despre asta volam să vă**

vorbesc... Trebuie să vorbesc cu cineva... Altfel... L-ați citit pe

Camil Petrescu?

FATA: **În școală... "Patul lui Procust"... Și o plesă... Nu**

știu... Cred că "Sufflete tari"...

BĂRBATUL: **Eu stau toată ziua la fabrică... Aș putea să fiu mai**

puțin conștient... Ca ațiia alții... Dar eu cred că nu se

poate. Dacă n-o să ne pese... Nu, nu despre asta e vorba... Am

sunat de cîteva ori acasă... Vreau să spun că ea... soția

mea... are un program mai precis. Pînă la patru... Doar cînd are

de încheiat bilanțul... Asta se-ntîmplă...

FATA: **Mi-e teamă că trebuie să plec totuși. Mama o să se**

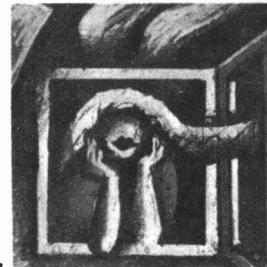
îngrijoreze.

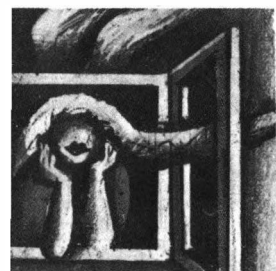
BĂRBATUL: **Vă rog din suflet!... Vă rog!... De cîteva ori am sunat**

și fetța era singură acasă... E destul de mare. Nu, nu asta am

vrut să spun... Soția mea lucrează într-un birou numai cu

bărbați... Ba nu, mai e și o doamnă care mai are cîteva luni

pină la pensie... Vă dați seama...eu nu știu ce se întâmplă dacă...Mi-au propus niște colegi, ingineri și ei, să deschidem împreună un atelier de reparații. Asta ar fi însemnat să riscăm...Dar să muncim zi și noapte...Să lipesc și mai mult de acasă...O să-mi spuneti că, la urma urmelor, și ea lipsește...

FATA: Nu, de ce să vă spun asta?

BĂRBATUL: Prin urmare și dumneavoastră vi se par suspecte aceste absențe...

FATA: Dimpotrivă, domnule...O femeie trebuie să meargă și ea la coafor, la manichiură...Știu eu...poate la cosmeticiană...

BĂRBATUL: Așa...mereu? Și de unde știu eu că a fost acolo...sau numai acolo? Femeile sunt ascunse, perfide, știu să mintă...

FATA: Astea sunt prejudecăți, prezumții...

BĂRBATUL: Dar privirile aruncate pe furiș bărbaiilor...lăcomia care i se citește în ochi...

FATA: Poate vi se pare...în fond...

BĂRBATUL: Și gătelele...și fardurile...și dansul...și bijuteriile...

FATA: Unei femei îi place să fie privită.

BĂRBATUL: Privită cum? Și în ce scop?

FATA (se ridică): Cred că exagerați. Eu...

BĂRBATUL (sec): Nu plecați!

FATA: Trebuie...

BĂRBATUL: Vă implor! (Fata se rează aproape mecanic) Femeia este mai aproape de animal...este condusă de instinctul de procreare...

FATA: Dar aveți un copil...

BĂRBATUL: Ați citit "Doamna Bovary"? Ați citit "Anna Karenina"? Ați citit "Dama cu camelii"?

FATA: Sînteți prea influențat de literatură.

BĂRBATUL (ris nervos): Eu? Ea, dudule, ea le citește! Le citește mereu...E obsedată de cărțile astea...

FATA: Faptul că citește după părerea mea, e un lucru...cum să zic...laudabil...

BĂRBATUL: Zău? Și de ce anumite cărți? De ce tocmai aceste cărți? Și la filme...la televizor...stă cu ochii fixi pe ecran și soarbe fiecare vorbă...fiecăre imagine...La "Anna Karenina" a plins...

FATA: Și eu am plins...Sensibilitatea feminină e mai...

BĂRBATUL: Bine...Și șeful ei?

FATA: Nu-nțeleg...

BĂRBATUL: A căutat-o de cîteva ori acasă...a chemat-o de cinci ori duminica la serviciu...pe motiv că au lucrări urgente...

FATA: Se-ntîmplă...

BĂRBATUL: De ce n-a chemat-o pe colega ei? De ce n-a chemat un bărbat?

FATA: Nu știu.

BĂRBATUL: Am întrebat-o și pe ea. Ce credeți că mi-a răspuns? (Pauză) "Nu știu". Așa... "Nu știu".

FATA: O bănuieți că...

BĂRBATUL: O, sînt convins!

FATA: Spuneți că v-ați căsătorit din dragoste.

BĂRBATUL: Da. Dar dragostea trece, se topește în cotidian...în obișnuință...Și femeia nu poate lubi toată viața...și nici nu poate lubi un singur bărbat...Așa e?

FATA: Nu știu...Zău că nu știu...

BĂRBATUL: Văspuneți!

FATA: Ați simțit că nu vă mai lubește?

BĂRBATUL: Da...La început era altfel...Acum e din ce în ce mai obosită...Vorbesc cu ea și parcă nu aude...În pat...

FATA: Nu, vă rog, nu intrați în amănunte...

BĂRBATUL: A intervenit o distanță...o răceală... uneori am impresia că sînt de prisos...că o încurc...mă disprețuiește...sau îl este milă de mine...

FATA: Știți...poate e doar o impresie...

BĂRBATUL: Am surprins-o scriind ceva într-un calet...Cînd am venit eu, a închis caletul...Spunea că sînt socoteli de-ale ei de la serviciu...

FATA: Poate are un jurnal...

BĂRBATUL: Asta cred și eu. De ce? La ce-l trebuie un jurnal? În mine nu mai are încredere?

FATA: Domnule, e dreptul fiecăruia să aibă intimități ale lui...

BĂRBATUL: Înseamnă că-mi ascunde ceva...Am încercat să-l găsesc...Caletul...jurnalul...ce-o fi...dar l-a ascuns...cred că l-a dus dincolo...

FATA: Dincolo?

BĂRBATUL: La părinții ei. Nu mă așteptam la atîta ipocrizie...la atîta urîțenie sufletească...

FATA: Vă rog să vă opriți! Ceea ce îmi spuneți...eu sînt, în fond, o necunoscută...dacă nu vă găseam portofelul...nu, astea

nu se spun primului om pe care-l întîlnești...

BĂRBATUL (disperare ascunsă): Dar cui? Cui?

FATA: Cel mai bine era să discutați chiar cu soția dumneavoastră.

BĂRBATUL: I-am spus. El l-am spus...Nu o dată...Mereu...

FATA: Și?

BĂRBATUL: Inutil...Inutil...Nu poate să înțeleagă...Sau nu vrea...Mi-a spus că toate astea sînt imaginație...că e dreptul meu să cred ce vreau...ea nu are cum să spulbere toată nebunia asta...adică aș fi nebun...că, la urma urmelor, sînt liber...dar și ea e liberă...că toate astea sînt o formă de opresiune...de terorism...da, de la o vreme toată lumea vorbește de terorism...toți văd numai terorism...

FATA: În definitiv...dacă nu aveți dovezi.

BĂRBATUL (ride): Dovezi? Dar tot ce v-am spus nu sînt dovezi?

FATA: Prezumții...bănuiele...suspiciuni...

BĂRBATUL: Femeile sînt destul de abile ca să nu lase urme vizibile...Cum ați vrea să dovedesc?

FATA: Eu nu vreau nimic...Dar...Și, la urma urmelor, vă rog să mă credeți, sînt foarte obosită...Am avut azi cursuri grele...Am alergat să-l găsesc mamei mele un medicament...e bolnavă de inimă...Mă așteaptă...acasă...Trebuie să mă duc.

BĂRBATUL: Dar eu ce să fac?

FATA: Știu eu? Să aveți mai multă încredere...Să încercați să aveți o discuție...

BĂRBATUL: Am încercat. Nu vrea să recunoască nimic.

FATA: Poate că nu are ce.

BĂRBATUL: Cum adică nu are ce?

FATA: Dacă imaginea pe care o aveți dumneavoastră nu coincide cu imaginea reală?

BĂRBATUL: Nu coincide? Ce ar însemna să coincidă? Eu l-am dat fapte, înțelegeți?

FATA: Dar faptele astea pot spune ceva sau nimic.

BĂRBATUL: Domnișoară, eu sînt inginer, nu filosof. Eu spun ce văd. Eu nu am imaginație.

FATA: Asta nu e bine.

BĂRBATUL: Ce nu e bine?

FATA: Că nu aveți imaginație.

BĂRBATUL: Ați vrut să-mi imaginez ce face ea în lîpea mea?

FATA: De ce nu? Nu e neapărat nevoie să vă imaginați numai lucrurile rele...

BĂRBATUL: Prostiii!

FATA (își ia caietele de pe scaun): Măscuzați, am să plec. (Sună telefonul)

BĂRBATUL: Mai stați un minut! (Ridică receptorul. Fata se îndreaptă spre ușă, dar bărbatul se așază în dreptul ușii, barînd-o. La telefon) Alo! Da. (Semn către telefon, astupă microfonul cu palma) Ea e. (În receptor) Da, mă simt bine...Nu, n-am nevoie de nimic. Decît de tine...De voi...Trebuie să te întorci...Înțelegi? Nu, mă descurc...Nu despre asta e vorba...Trebuie! Te-am rugat să mă leri...Te rog și acum...În genunchi te rog...Nu, așa nu se poate...Simt că înnebunesc...Ce Dumnezeu ai de gînd?...Tu nu pricepi? Dacă nu te întorci se va întîmpla ceva îngrozitor!...Înțelege-mă și tu! Nu așa! Nu așa! Nu așa! (Evident, telefonul a fost închis de partea cealaltă) Mă omoară, vedeți? Imposibil! Imposibil! (Formează un număr, fără a-și părăsi poziția din fața ușii) Alo! Dați-mi-o, vă rog, pe...Cum? Dar unde e? Acum o secundă am vorbit cu ea...Insist să mi-o dați la telefon!...Dar de unde a telefonat?...De ce-mi interziceți să vorbesc cu soția mea?...Din moment ce m-a sunat, înseamnă că vrea să vorbească cu mine...Dar fetița?...Doarme?...Nu, nu se poate așa...Vă dați seama ce faceți?...Da, știu...Dar mi-am cerut iertare...A fost un moment de...Nu! Nul Nul...Am să vin eu! E soția mea!...De ce? De ce? (S-a închis de partea cealaltă. Bărbatul pune încet receptorul în furcă) Sînt mințit...Mințit în permanentă...Ați putea să trăiți într-o atmosferă de minciună?...În care toată lumea se ascunde de tine?...

FATA: Eu...

BĂRBATUL: Doar mi-am cerut iertare...Da...am avut un moment de...cum să-l spun?...de înconștiență...După atîtea discuții fără sens...în care nu realizez nimic...nici o apropiere...în seara ala mi-am pierdut stăpînirea de sine...a fost o clipă de...am ridicat cuțitul... (Fata tresare. Bărbatul observă) N-aș fi atîns-o...Bineînțeles că n-aș fi atîns-o...A țipat...fetița a venit și ea...eram în bucătărie...m-a văzut cu cuțitul în mînă...s-a speriat...a plîns...dar a fost un moment...un singur moment de...o secundă...imi lășisem din mînă...îmi descoperisem alci, pe gît...sub ureche...un semn...așa, ca o mușcătură...ca și cum un vampir ar fi vrut să-l sugă sîngele...nu avea nici o expilcație...mi-a spus că nu știu de unde...nu, mă mințea mereu,

mereu... Dumnezeu! Doar mi-am cerut iertare... De ce trebuia să plece?...Și după aceea... M-ați auzit... I-am cerut iertare... dar ea mă chinulește...imi distruge viața, imi tăvăleşte în noroi sentimentele...toate...mă urăște...știu că ar dori să mor... să scape de mine...

FATA: Domnule...vă înțeleg...dar...(Încearcă să-l dea la o parte din dreptul ușii)

BĂRBATUL(aspru): Stai jos! (Poruncitor) Nu, nu așa! Scoate-ți pardesiul! (Fata se execută încet, fără să încerce vreo împotrivire; rămâne cu pardesiul în mână. Bărbatul îi ia pardesiul din mână și iese cu el, fără îndoială într-o cameră alăturată. Revine) Șezi! (Fata rămâne în picioare) Am spus să șezi! (Fata se așază cu privirile ațintite asupra lui) De ce nu mă urmărești?

FATA (gîuită): Ba ...

BĂRBATUL: Nu-ți dai seama cât de absurd e totul? Am toate motivele s-o bănuiesc că mă-nșeală și tot ea se simte ofensată...și pleacă...Și-l ia și plodul cu ea...lar cînd îmi cer iertare, nu vrea să se-ntoarcă...Mă torturează...mă duce la exasperare...Ce vrea? Spune-mi: ce vrea?

FATA (bîlbîindu-se) : Poa...poate...că v...vrea să fie liberă...

BĂRBATUL (izbucnește) : Liberă? Ce-nseamnă liberă? Libertatea asta v-a făcut pe toți să vă pierdeți mințile! Ce-nseamnă liber? Eu de ce nu vreau să fiu liber? Ne batem joc de cele mai sfinte datorii?! Ce vreți? Haos? Destrăbălare? Dezmăț? Nu mai avem obligații, morală, familie?...Răspunde!

FATA (încetă) : Ba da...Nu știu...Nu vreau să-l iau apărarea...

BĂRBATUL: Se apără și singură destul de bine! (Privește fix genunchii fetei. Aceasta își trage fusta prea scurtă peste genunchi. O ține cu minile) De ce nu se-ntoarce...dacă e nevinovată...ca să discutăm...să lămurim?...
FATA (îngaimă) : Poate că...l-e frică...

BĂRBATUL: Frică? Frică, al spus? De ce? De cine? Te gîndești la cuțit?

FATA: Nu eu. Nu, eu nu mă gîndesc...dar...ea...

BĂRBATUL: La cuțit? A fost o secundă...Dar cei doisprezece ani...de cînd sîntem împreună nu există? Ce rușine! Ce lipsă de omenie!

FATA: Vă rog să-mi... permiteți să dau un telefon...

BĂRBATUL: Unde să dai telefon?

FATA: Acasă...Mama e...

BĂRBATUL: Almai dat!

FATA: Dar mama suferă de inimă...O să...

BĂRBATUL: Suferința mea nu contează...E neadevărată...E o născocire...

FATA: N-am spus asta.

BĂRBATUL: N-ai spus, dar ești convinsă că e așa...că totul e o invenție...că o terorizez...

FATA: Nu.

BĂRBATUL: Ba da! Ba da! E un munte de nepăsare în fiecare femeie...o lipsă de milă...

FATA: Nu...Nu...

BĂRBATUL: Ți-e milă? Vrei să spui că ți-e milă?

FATA: Da...în fond...

BĂRBATUL: Mîlă de ce? De cine?

FATA: Nu știu...(îi este frică) De dragoste...

BĂRBATUL: Tău! Ții ce e dragostea?

FATA: Da.

BĂRBATUL: De ce? Fiindcă ai plîns cînd te-a lăsat iubitul?

FATA: Știu. Nu de aceea. Nu numai de aceea... Știu...

BĂRBATUL: Știi? Îți pasă?

FATA: Da...îmi pasă...(Se strînge în sine)

BĂRBATUL: Ți-e frig?

FATA: Nu...Ba da...

BĂRBATUL: Scoate-ți jacheta ala...

FATA (speriată): Nu!

BĂRBATUL: Nu îți timptă! La ce dracu te gîndești?

FATA: Mi-e...frig.

BĂRBATUL: Minți! Minți! Toate mințiți!

FATA: Nu mint.

BĂRBATUL: Ascultă, domnișoară, ți-e frică de mine! (Fata tace) Și soției mele l-a fost frică de mine...De ce? Fiindcă se simțea vinovată...Că o culpabilizez...Auzi, o culpabilizez...S-a imprăștiat toată murdăria asta... cu libertatea...cu culpabilizarea...O murdărie!...Cine-l vinovat nu e vinovat...e culpabilizat! Cine e curvă...nu e curvă...e liberă...Ți-am spus să-ți scoți porcăria ala de jachetă. N-ai?

FATA: Nu vreau...

BĂRBATUL: Nu vrei? De ce nu vrei? Ești mindră? Cine te crezi? Cine vă credeți voi? (Fata tace. Bărbatul îi smulge jacheta, fără ca ea să reușească să se împotrivească) Să nu cumva să țipl, că te strîng de gît! Ai înțeles? N-o să-ți sară nimeni în ajutor... Nevastă-mea țiplă mereu...Nimeni nu s-a apropiat de ușa

noastră...Oamenii s-au obișnuit să respecte... nu-l așa?... libertatea celorlalți...Ai niște sfircuri foarte obraznice. (Instinctiv, fata își acoperă sinii cu minile) O, dar ți lăși genunchii dezveliti?...Nu ți-e teamă că am să-ți privesc?

FATA: Vă rog din suflet... De ce?...

BĂRBATUL: Ce mă rogi? Ți-am făcut ceva? Ți-e frică de mine? Ți-e scirbă?

FATA: Nu...

BĂRBATUL: Ba da! Ți citesc în ochi...Ți-e scirbă...

FATA: Nu...

BĂRBATUL: Ți-e scirbă! Și el îl era scirbă de mine. Mi-am dat seama. Dar de voi nu vă e scirbă? De trupul vostru care nu vrea decît plăcere, plăcere și iar plăcere nu vă e greață? Sigur că nu! Ești virgină? (Fata clatină din cap) A, știi prin urmare ce-l plăcerea! Desfrui!

FATA: Domnule...(Vrea să se ridice. Bărbatul o împinge înapoi)

BĂRBATUL: Să nu țipl!

FATA (cu lacrimi în ochi): Nu țipl... Vă rog să mă lăsați să plec... Vă implor...

BĂRBATUL(îi mîngîie sinii): Ce, nu-ți place? (Fata izbucnește în plîns) De ce plîngi? Mă detești? Pe ceilalți de ce nu-l detești? De el de ce nu vă e scirbă? Crezi că șeful ei e mai bărbat decît mine? O mutră de conșopist nenorocit! Scoate-ți bluza!

FATA (plîngînd) : Nu, vă rog!...(Își ține brațele încrucișate, apărîndu-se) Ce v-am făcut? De ce?

BĂRBATUL: Bineînțeles că nu mi-ai făcut nimic. Nici ea nu mi-a făcut nimic! Mi-a călcat doar sufletul în picioare. Atît. Dezbracă-te! (Fata, înghețată, continuă să-și țină strîns brațele încrucișate. Bărbatul îi smulge bluza, rupînd-o)

FATA: Nu! Nu! NU trebuie! (Cade în genunchi) Vă rog...Ca pe Dumnezeu...vă rog...Nu! (Sună telefonul)

BĂRBATUL(ridică receptorul, cu speranță, cu disperare): Alo! Te rogi! (Brusc, dezamăgire) Ați greșit. (Fata își ia jacheta de jos și vrea s-o îmbrace) Stai! Ce vrei?

FATA: Vreau să plec...Lăsați-mă să plec...

BĂRBATUL: Vrei să mă părăsești? Și tu vrei să mă părăsești? De ce vreți toate să mă părăsiți? N-ai să plec! Ai să te culci cu mine! Ai să faci dragoste cu mine!

FATA (nu mai are lacrimi) : Nu. Asta nu! Asta nu e dragoste! Asta e ură! Dați-mi pardesiul!

BĂRBATUL(calm) : Vrei să te duci la poliție?

FATA: Vreau să mă duc acasă! Acasă!

BĂRBATUL: După.

FATA: Niciodată!

BĂRBATUL: Și tu mă urăști?

FATA: Dă-mi imediat pardesiul!

BĂRBATUL: Da? Stai. (Iese. Revine cu un cuțit mare de bucătărie. Deschide televizorul. Mărește volumul sunetului)

FATA: Nu! N-ai să faci asta! Așa cum n-ai făcut-o nici atunci! Ești laș! Ești un individ dezgustător! (Bărbatul, calm, se apropie de ea) Ești o scursură omenească! Un nimic! Un gunoi!

(Bărbatul ridică încet cuțitul. Brusc, se stinge lumina, se aude un țipăt, țipătul fetei. Apoi niște lătrături... Apoi, din nou, vocea crainicului de la radio: "...Criminalul și-a tăiat victima în bucăți, le-a introdus într-o valiză pe care a depus-o într-un container de gunoi. Poliția cercetează..." Din nou lătrături. Pauză. O sonerie. Interupător. Bărbatul, pare-se trezit din somn a aprins lumina. Se aude din nou soneria. Merge la ușă.Revine cu Anchetatorul. Acesta din urmă are o sacoșă plină în mînă).

ANCHETATORUL: Bună seara. Cred că v-am deranjat. Vă cer iertare. (îi arată celuilalt o legitimație.)

BĂRBATUL(frecîndu-și barba nerasă): E tirziu?

ANCHETATORUL (privindu-și ceasul): Depinde. Pentru mine nu e. Opt și douăzeci. Pot să mă așez puțin?

BĂRBATUL:Vărog.

ANCHETATORUL: Vă deranjez în legătură cu accidentul care a avut loc săptămîna trecută în fabrica dumneavoastră. Știu că erați în concediu.

BĂRBATUL: Da, sînt în concediu.

ANCHETATORUL: Mi s-a spus că ați cunoscut-o bine pe victimă.

BĂRBATUL: Băiatul lucra în secția mea.

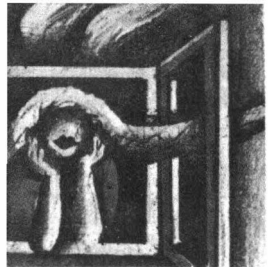
ANCHETATORUL: Avenit vreodată beat...vrea să spun băut la lucru?...

BĂRBATUL: Nu cred...Nu-mi amintesc...Era un băiat serios. (Brusc) Dar de ce mă întrebați? La urma urmei ați constatat și dumneavoastră, la expertiză, că nu avea alcool în sînge.

ANCHETATORUL: Știați?

BĂRBATUL: E normal să știu.

ANCHETATORUL: Cum vă explicați căderea lui de pe podul

mobili?

BĂRBATUL: Neatenție...Aită explicație nu am.

ANCHETATORUL: Suferea de ceva? Amețeli, poate?

BĂRBATUL: Nu cred. Nu i-ați cercetat fișa medicală?

ANCHETATORUL: Ba da. Nu s-a consemnat nimic de genul ăsta.

BĂRBATUL: Atunci?

ANCHETATORUL: Datoria noastră e să cercetăm.

BĂRBATUL: Știu.

ANCHETATORUL: Au rămas o văduvă și doi copii minori.

BĂRBATUL: Știu.

ANCHETATORUL: Aveți ceva de reproșat celor care au făcut instructajul de protecție?

BĂRBATUL: Totul se face superficial. Condamnabil de superficial.

ANCHETATORUL: Totuși băiatul avea consemnate cele mai bune răspunsuri la testul de protecție.

BĂRBATUL: La teorie toți sintem buni.

ANCHETATORUL: Dar lucra de patru ani în fabrică...Ar fi trebuit să...

BĂRBATUL: Ceasul rău.

ANCHETATORUL: Sinteți fatalist?

BĂRBATUL: Ce ar trebui să vă răspund ca să ies bine la test?

ANCHETATORUL (ride): Nu știu. Îmi pare rău...Este o oră... Locuieți singur?

BĂRBATUL: Da.

ANCHETATORUL: Nu sinteți căsătorit?

BĂRBATUL: Ba da.

ANCHETATORUL: Soția lucrează în altă localitate?

BĂRBATUL: Nu.

ANCHETATORUL: Prin urmare, nu locuiți împreună.

BĂRBATUL: Nu.

ANCHETATORUL: Menaj modern...

BĂRBATUL: A plecat de-acasă. Am impresia că știați lucrul ăsta.

ANCHETATORUL: Mi s-a spus, e-adevărat...

BĂRBATUL: Dar n-ați crezut.

ANCHETATORUL: Am crezut.

BĂRBATUL: Ați vrut să verificați.

ANCHETATORUL: Nu. Mă gîndeam să nu fac un deranj prea mare...

BĂRBATUL: N-ați făcut. Fiți liniștit.

ANCHETATORUL: Aveți copii?

BĂRBATUL: O fetiță. Știați și asta.

ANCHETATORUL: De fapt, nu are nici o importanță.

BĂRBATUL: Pentru mine are.

ANCHETATORUL: Cred că vă descurcați destul de greu...

BĂRBATUL: Din ce punct de vedere?

ANCHETATORUL: Gospodăresc. Un om căsătorit e de obicei mai...cum să spun?...mai puțin învățat cu problemele domestice...decît un burlac...

BĂRBATUL: Pînă la urmă se învață.

ANCHETATORUL: Lipsește de mult? Mă refer la soția dumneavoastră.

BĂRBATUL: De o lună jumătate. Corespunde cu informațiile pe care le aveți?

ANCHETATORUL (ride): Da.

BĂRBATUL: Deținem deci aceleași informații.

ANCHETATORUL (se ridică): Nu e cazul să vă supărați. Trebuie să știm cite ceva despre oamenii cu care stăm de vorbă. Ne facem și noi treaba cum putem...Vă mulțumesc pentru cooperare. Vă doresc în continuare un concediu plăcut...(În ușa.) Vă întîlniți prin cartier cu diverși oameni... Cînd mergeți la serviciu, cînd vă întoarceți acasă...cînd lești la plimbare...

BĂRBATUL: Nu ies la plimbare.

ANCHETATORUL: Nu? (Scoate din buzunar o fotografie, l-o arată.) Pe fata asta ați întîlnit-o vreodată?

BĂRBATUL (scurt): Nu.

ANCHETATORUL: În autobuz, poate...

BĂRBATUL: Nu. În autobuz nu mă uit la fețele oamenilor.

ANCHETATORUL: Eu, dimpotrivă. E odihnitor să-i observi pe ceilalți și să uiți de grijile tale.

BĂRBATUL: Dumneavoastră circulați cu autobuzul?

ANCHETATORUL: Întotdeauna de acasă la slujbă și înapoi. Numai cînd am o misiune folosesc mașina de serviciu.

BĂRBATUL: Da...Înțeleg că nu aveți mașină...Vreau să spun mașina dumneavoastră personală...

ANCHETATORUL: Nu. Cu ce?

BĂRBATUL: Salariu mic...

ANCHETATORUL: Destul de bine, iertați-mă. Noapte bună.

BĂRBATUL: Noapte bună. (O secundă.) Dar cine-l persoana?

ANCHETATORUL: Din poză? (Bărbatul confirmă.) O fată care a fost asasinată acum vreo lună. S-a scris și în ziar...A fost găsită într-un container de gunoi...

BĂRBATUL: Am citit. Nu l-ați găsit pe făptaș?

ANCHETATORUL: Din păcate, nu. Nu încă.

BĂRBATUL: Era una din alea?

ANCHETATORUL: Nu. Studentă.

BĂRBATUL: Studentă? Stă pe alci, prin cartier?

ANCHETATORUL: La vreo trei sute de metri de școala numărul opt.

BĂRBATUL: La școala ala învăța fetița mea.

ANCHETATORUL: Nu mai învață acolo?

BĂRBATUL: Cînd s-a mutat maică-sa...Dar ce vă tot povestesc eu?...Probabil că știți.

ANCHETATORUL: În general. Iertați-mă că vă-ntreb: sinteți divorțat?

BĂRBATUL: Nu.

ANCHETATORUL: Ei bine, vă las. Mă duc să-mi fac ceva de mîncare pentru mine. (Arată sacoșa.)

BĂRBATUL: Vă faceți singur de mîncare?

ANCHETATORUL: Ca și dumneavoastră probabil.

BĂRBATUL: Înțeleg că...Celibatar?

ANCHETATORUL: Divorțat.

BĂRBATUL: Știați din experiență că un om divorțat se descurcă mai greu cu treburile gospodărești.

ANCHETATORUL (ride): Întocmai.

BĂRBATUL: Din cărți...din filme...am dedus că femeile nu prea suportă să fie măritate cu polițiști.

ANCHETATORUL: Literatură.

BĂRBATUL: Aproape toți polițiștii sint divorțați, celibatari sau gagicari...

ANCHETATORUL: La americani...În filmele lor adică...(Rîde.) Cum o să stea o femeie cu unul care vine acasă dimineața? Și pe deasupra, mai are de-a face cu tot felul de lume...hoațe, prostituate, drogate...

BĂRBATUL: De aceea v-alăsat?

ANCHETATORUL (zîmbet): S-a încurcat cu un barman. Și ăla vine acasă dimineața. Dar cu mai mulți bani.

BĂRBATUL: Iertați-mă că vă-ntreb: credeți că le interesează numai banii?

ANCHETATORUL: Pe cine?

BĂRBATUL: Pe toate.

ANCHETATORUL: Pe unele da, pe altele nu.

BĂRBATUL: Atunci? Mă refer la celelalte...

ANCHETATORUL: Spiritul de aventură. Poate, altceva.

BĂRBATUL: Ce altceva?

ANCHETATORUL: Altceva-ul.

BĂRBATUL: Sau altcineva-ul?

ANCHETATORUL: Spuneți-i cum doriți. O nevoie de schimbare.

BĂRBATUL: Nu vreți să luați loc puțin? Aș putea să vă ofer un ceai. Alcool nu am.

ANCHETATORUL: Mulțumesc. Vă spuneam că trebuie să mă duc acasă...ca să-mi găsesc ceva de mîncare...M-am cam săturat de sendviuri.

BĂRBATUL: Dacă aveam ceva. Dar...Oricum, n-am să vă rețin prea mult...

ANCHETATORUL (ride): De obicei e invers.

BĂRBATUL: Invers?

ANCHETATORUL: Noi obișnuim să-l reținem pe ceilalți...

BĂRBATUL (surpriză): Un polițist care glumește!

ANCHETATORUL: Din cauza oboselii. Altminteri nu prea îmi arde de glumă.

BĂRBATUL: Mă duc să fac un ceai. E bine?

ANCHETATORUL: E bine. (Bărbatul iese. Anchetatorul examinează încăpeea ca într-o doară.)

Vocea bărbatului: Il vreți cu lămiie?

ANCHETATORUL: Da.

Vocea bărbatului: Scoateți-vă paltonul!

ANCHETATORUL: Aveți dreptate. (Își scoate paltonul și îl agață în cuier. Privirea îi zăbovește ceva mai mult pe încuietorea uale de la intrare. Bărbatul apare fără zgomot. Observă privirea insistență a celui alt.)

BĂRBATUL: Ați descoperit ceva?

ANCHETATORUL (luat prin surprindere): O yală exact ca a mea.

BĂRBATUL: La fel de proastă?

ANCHETATORUL: Da, la fel de proastă.

BĂRBATUL: Am adus ceaiul. Aici aveți zahărul, alci lămiia...

ANCHETATORUL: Mulțumesc. (Tăcere. Fiecare își toarnă ceai, și-l îndulcește, cu gîndurile parcă risipite.)

BĂRBATUL: La ce vă refereați cînd vorbeați de altceva? E vorba

de ceva fizic, intelectual, moral?

ANCHETATORUL: Diferă de la om la om. Uneori sînt toate la un loc.

BARBATUL: Deci cineva poate fi bun pînă la un punct, după care nu mai e bun și e nevoie de altceva, sau de altcineva.

ANCHETATORUL: În sfîrșit...lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Numai obiectele pot fi schimbate parțial sau integral, după cum e nevoie. În raporturile dintre oameni intervin însă alte criterii... Altceva-ul poate fi încorporat în chiar personalitatea celui cineva despre care era vorba. Nu ne trebuie numaidecît altcineva. Dacă știi să-l provoci, să-l declanșezi sau să-l descoperi în...

BARBATUL: Mi se pare cam complicat...

ANCHETATORUL: Așa și este: complicat. De pildă, dragostea. Există mai multe elemente care compun ceea ce numim noi, în general, dragoste: simpatie, prietenie, atracție sexuală, atracție intelectuală, cod de comunicare comun, gust, miros, ton, culoare, sunet. Una din aceste componente se poate uza cu timpul, sau poate intra în umbră sau chiar în contrast... Și atunci ar putea fi activată sau reactivată o altă componentă.

BARBATUL: Așa se vede la poliție dragostea?

ANCHETATORUL (rîde): Dragostea e, în fond, un raport. Nu exclusiv rațional. Dar e un raport.

BARBATUL: Un raport?

ANCHETATORUL (arată poza de pe televizor): Soția dumneavoastră?

BARBATUL: Da.

ANCHETATORUL: O iubiți?

BARBATUL: Da.

ANCHETATORUL: Face foarte bine un ceai cald pe timpul ăsta... Uneori, iubirea pentru cineva este un mod de a trăvesti iubirea pentru tine însuși. Investesc în celălalt dragostea de mine. Și gelozia ce este? Un fel de a descoperi că s-a irosit o parte din iubirea de mine investită în celălalt...

BARBATUL (ușor ironic, foarte ușor): Multe se știu la poliție! (Anchetatorul zîmbește.) Va să zică dacă un om...o femeie este...infidelă, înseamnă că bărbatul e vinovat, fiindcă a făcut o investiție proastă a...cum ziceți dumneavoastră...iubirii de sine. Ea nu trebuie să lubească. Ea este un perete care reflectă dragostea mea de...mine! Amuzant!

ANCHETATORUL: Vi se pare amuzant? N-ați pus însă la socoteală că și celălalt, bărbatul, poate fi în egală măsură depozitarul dragostei de sine a femeii.

BARBATUL: A, da, desigur! Prin urmare, nu iubim pe cineva, ci ne iubim pe noi înșine prin cineva.

ANCHETATORUL: Simplificați. Am spus că uneori... că poate... gelozia e un mod de...

BARBATUL: Așa, deci...Și unul care nu e gelos înseamnă că nu dă doi bani pe el însuși. Ca dumneavoastră, de exemplu. Nu v-a afectat prea mult opțiunea soției...

ANCHETATORUL: M-a afectat. Chiar foarte mult. O iubeam.

BARBATUL: Mai mult decît pe dumneavoastră înșivă?

ANCHETATORUL: Mai mult.

BARBATUL: Dar n-ați suferit așa...să vi se desprindă carnea...să vreți să muriți...sau să...omorii!

ANCHETATORUL: Mai pot lua puțin ceai? (Gest al celui alt.) Mulțumesc. (Își toarnă ceai în pahar.) Ca să mori, sau ca să omori, trebuie să știi, să fii convins că nu mai poți iubi, că atît al putut iubi, că s-a terminat rezerva...sau cum vrei să-l spui...și gata! E ca și cum ți-al recunoaște o margine...o incapacitate...înseamnă că tu însuși erai mort dinainte.

BARBATUL: Prin urmare, dumneavoastră nu credeți că se poate muri din dragoste...Romeo și Julietta sînt o minciună!

ANCHETATORUL: Nu. Dar dacă Romeo ar fi trădat-o pe Julietta, ea s-ar mai fi sinucis? Sau dacă ea l-ar fi trădat... Moartea celui alt poate fi un motiv...S-au închis toate drumurile.

BARBATUL: Domnule, dumneavoastră...(Brusc.) Dar Othello? Ce aveți de spus? Iubire de sine, atît?

ANCHETATORUL: (soarbe îndelung din paharul cu ceai, ca pentru a cîștiga timp.) Atît și încă ceva.

BARBATUL (foarte atent): Ce?

ANCHETATORUL: Un complex minoritar.

BARBATUL (nu pricepe): Complex minoritar?

ANCHETATORUL: Să zicem rasial. Trădarea femeii albe...Disprețul rasiei...Complex de inferioritate...

BARBATUL: Dar ura? Ura care se naște din trădare?...

ANCHETATORUL: O urîți?

BARBATUL: Pecine?

ANCHETATORUL: Pe soția dumneavoastră.

BARBATUL: Nu. De ce aș urî-o?

ANCHETATORUL: Din cauza trădării.

BARBATUL: M-a trădat? Ea? Nu... Adică...nu cred.

ANCHETATORUL: O clipă...Nu-nțeleg...De ce nu stă cu dumneavoastră?

BARBATUL: Am...am jignit-o.

ANCHETATORUL: E orgollosă?

BARBATUL: Cum să vă spun?...Nu mai mult decît altele...

ANCHETATORUL: Și nu v-a putut ierta atîta timp o simplă jignire?

BARBATUL: N-a fost o simplă jignire...

ANCHETATORUL: Mă uit la dumneavoastră...Nu sințeti omul care să bată o femeie...Sînt convins că n-ați bătut-o.

BARBATUL: Nu...n-am bătut-o.

ANCHETATORUL: Și totuși v-a părăsit.

BARBATUL: Ar trebui, nu-i așa, să mă urăsc pe mine însumi...

ANCHETATORUL: Sințeti un om dur?

BARBATUL: Nu.

ANCHETATORUL: Sînt convins că v-ați purtat civilizat cu ea...Un intelectual...

BARBATUL (zîmbește): Inginerii nu prea sînt considerați intelectuali.

ANCHETATORUL: E o simplă glumă. O suspectați? (Privire spre fotografie.) E o femeie frumoasă... (Bărbatul tace.) Ea vă iubește? (Bărbatul tace.) Nu înțeleg de ce v-a părăsit...

BARBATUL: Nicie! (Pauză.)

ANCHETATORUL: Nu vă supărați, unde aveți toaleta?

BARBATUL: Vă conduc. (Ies amîndoi. Bărbatul revine. Se așază. Se ridică... face cîțiva pași prin încăpere. Pare neliniștit. Vrea să-și toarne ceai. Ceainicul e gol. Ia fotografia de pe televizor și o pune într-un sertar al bufetului. Anchetatorul se întoarce.)

ANCHETATORUL: Îi cunoașteți pe vecinii dumneavoastră?

BARBATUL: Foarte puțin. Nu stau mult acasă.

ANCHETATORUL: Presupun că ați avut certuri în familie...și vecinii...

BARBATUL: Nu ne-am certat.

ANCHETATORUL: Nu? Ați jignit-o așa...la rece?

BARBATUL: Ce-nseamnă la "rece"?

ANCHETATORUL: Fără să vă enervați. (Bărbatul tace.) Înseamnă că sințeti un om tare. Dacă o bănuți pe soția dumneavoastră că vă înșală și nu vă enervați, înseamnă că sințeti un om tare.

BARBATUL: De unde știți că o bănuiesc? V-am spus eu asta?

ANCHETATORUL: Nu, am dedus.

BARBATUL: Și dacă aș bănu-l-o...ar trebui să-mi pierd cumpătul?

ANCHETATORUL: Mulți și-l pierd. Mi se pare firesc. Investiția lăsată...

BARBATUL: La urma urmel...dumneavoastră ați venit pentru cazul nenorocitului ăla...

ANCHETATORUL: Da, așa e. Ne-am cam luat cu vorba...Am și uitat că trebuie să ajung mai repede acasă. (Arată sacoașă. Se ridică.) E destul de greu să te gospodărești singur.

BARBATUL: Da.

ANCHETATORUL (în picioare): N-ați încercat s-o chemați înapoi?

BARBATUL: Poftim?

ANCHETATORUL: Mă refer la soția dumneavoastră. (Întoarce capul spre televizor, constată dispariția fotografiei.) Unde-i fotografia?

BARBATUL: Am luat-o. Nu are nici un rost...

ANCHETATORUL: Credeți că nu se mai întoarce?

BARBATUL: Sînt sigur.

ANCHETATORUL: N-ar trebui să cedați...

BARBATUL: N-am cedat...Am fost silit să abandonez.

ANCHETATORUL: Poate că nu e totul pierdut...

BARBATUL (inflamat): Ba da! Ba da! Totul! Rezerva...S-a terminat rezerva...înțelegeți? S-a isprăvit...

ANCHETATORUL: Liniștiți-vă. (Scoate din buzunar o fotografie fără să i-o arate Bărbatului.) Aș vrea să vă-ntreb dacă ați văzut-o cumva pe...

BARBATUL (iritare): M-ați mai întrebato dată!

ANCHETATORUL: Despre persoana asta? (Îi arată fotografia.)

BARBATUL (examinează poza): Credeam că...Nu, nu am văzut-o.

ANCHETATORUL: Dar ce ați crezut?

BARBATUL: Credeam că-mi arătați tot fotografia aceea.

ANCHETATORUL: E o fată care a dispărut anul trecut de acasă. Prin urmare nu vă spune nimic figura...

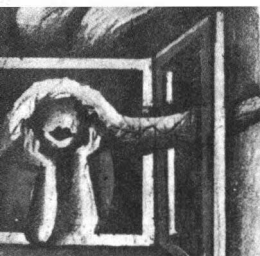
BARBATUL: Absolut nimic.

ANCHETATORUL: E dintr-un oraș din provincie. A fost văzută pe aici.

BARBATUL: Undeaici?!

ANCHETATORUL: În oraș. Bine. Am să mă duc. (Brusc.) De

cînd a plecat de acasă nu s-a mai întors?

BĂRBATUL: Cine?

ANCHETATORUL: Soția dumneavoastră.

BĂRBATUL: Nu.

ANCHETATORUL: Nici în ziua de douăzeci și opt octombrie?

BĂRBATUL: Nu. Nu înțeleg de ce vă preocupă atît de mult problema asta.

ANCHETATORUL: Și asta... (scoate fotografia Fetei și o pune în fața Bărbatului.)...Și asta!

BĂRBATUL: (privire fugară către poză) Nu văd legătura.

ANCHETATORUL: Chiar n-o cunoașteți? (Arată către poză.)

BĂRBATUL: Nu. Mă supuneți unuia Interogatoriu?

ANCHETATORUL: V-am întrebat.

BĂRBATUL: V-am răspuns.

ANCHETATORUL: Nu mi-ați spus adevărul.

BĂRBATUL: Estepăre adumneavoastră.

ANCHETATORUL: Bineînțeles. (Scoate și cealaltă fotografie.)

Nici pe asta?

BĂRBATUL: (privește atent): Nu.

ANCHETATORUL: (bagă ce de-a doua fotografie în buzunar, dar o lasă pe prima): Pe asta, însă, o cunoașteți.

BĂRBATUL: Rămîne să-mi spuneți și pe ce vă bazați.

ANCHETATORUL: Știți cum privește cineva fotografia unei

persoane pe care n-o cunoaște?

BĂRBATUL: Cum?

ANCHETATORUL: Cu atenție. Spre a fi sigur că nu se înșală, că într-adevăr nu o cunoaște.

BĂRBATUL: Și?

ANCHETATORUL: (scoate fotografia necunoscutului din buzunar): Pe asta așa ați privit-o. Cu atenție. Ați examinat-o. Fiindcă într-adevăr n-o cunoașteți. În schimb, pe alaltă, aproape că

nici n-ați privit-o.

BĂRBATUL: Asta ce demonstrează?

ANCHETATORUL: Că n-ați vrut s-o recunoașteți.

BĂRBATUL: E o simplă speculație. Sau o simplă impresie.

ANCHETATORUL: Nu. A doua oară ați procedat la fel.

BĂRBATUL: Fiindcă o știam de prima oară.

ANCHETATORUL: Și pe cealaltă o știați de prima oară, dar ați examinat-o din nou cu atenție.

BĂRBATUL: Domnule, dumneavoastră ați citit prea multă literatură polițistă. De aceea, aveți atîtea cazuri nerezolvate.

Sau nu aveți?

ANCHETATORUL: Avem.

BĂRBATUL: Cu metodele astea n-o să le rezolvați.

ANCHETATORUL: Depinde. (Arată poza de pe masă.) Prin urmare n-o cunoașteți.

BĂRBATUL: Nu, domnule.

ANCHETATORUL: Dar ați citit în ziar despre cazul ei.

BĂRBATUL: Da.

ANCHETATORUL: Deci știați că era studentă.

BĂRBATUL: Știam.

ANCHETATORUL: Atunci de ce m-ați întrebat dacă era "una din alea"?

BĂRBATUL: (după cîteva secunde): Studentele nu pot fi și ele... din alea? Am auzit chiar că...

ANCHETATORUL: Să zicem... Dar există informații de gradul întâi și informații de gradul doi.

BĂRBATUL: Imi faceți teoria informației?

ANCHETATORUL: Nici gînd. Faptul că e studentă e o informație de gradul întâi. Faptul că ar putea fi "una din alea", cum ziceți dumneavoastră, e o informație de gradul doi.

BĂRBATUL: Multumesc pentru informație.

ANCHETATORUL: (fără să reacționeze la ironie): Dumneavoastră ați inversat informațiile. Ați dat prioritate unei informații de gradul doi. Care era de fapt o presupunere. O prezumție.

BĂRBATUL: Probabil că însăși figura persoanei mi-a inspirat această presupunere.

ANCHETATORUL: Nici n-ați avut cînd să vă dați seama dacă poate fi sau nu ceea ce ați crezut că este.

BĂRBATUL: La urma urmelor, toate femeile sînt mal mult sau mal puțin ceea ce știm amîndoi că sînt.

ANCHETATORUL: Amîndoi?

BĂRBATUL: Ați constat din proprie experiență.

ANCHETATORUL: Toate?

BĂRBATUL: Toate.

ANCHETATORUL: Și soția dumneavoastră?

BĂRBATUL: (cu ură abia disimulată): Și ea!

ANCHETATORUL: Va să zică o bănuieți.

BĂRBATUL: E o reprezentantă remarcabilă a sexului slab. Slab!

ANCHETATORUL: Vă considerați un misogin?

BĂRBATUL: Nu.

ANCHETATORUL: Un nedreptățit?

BĂRBATUL: Mal mult: un batjocorit!

ANCHETATORUL: De ce mi-ați ascuns că o cunoașteți pe tinăra asta?

BĂRBATUL: N-am văzut-o în viața mea.

ANCHETATORUL: Ba da.

BĂRBATUL: Vă depășește misiunea. Ați venit pentru accident. Nu?

ANCHETATORUL: Nu. (la poza și o împinge sub ochii Bărbatului.) Ați fost văzut în același autobuz cu această fată.

BĂRBATUL: Cînd?

ANCHETATORUL: În ziua în care a fost ucisă.

BĂRBATUL: Cinem-avăzut?

ANCHETATORUL: Două persoane care au recunoscut-o după fotografie.

BĂRBATUL: M-au recunoscut și pe mine?

ANCHETATORUL: V-au descris.

BĂRBATUL: Cine nu poate fi descris și în cîte feluri!

ANCHETATORUL: Vi s-a făcut un portret-robot. (Scoate din buzunar un portret-robot și i-l arată.)

BĂRBATUL: (ride): Nu seamănă. Sau, dacă vreți, seamănă cu zeci de înși.

ANCHETATORUL: Posibil. Dar vecinii dumneavoastră v-au recunoscut după acest portret-robot.

BĂRBATUL: Și...dacă am fost în același autobuz...ce semnificație are?

BĂRBATUL: Dar ați spus că n-ați văzut-o în viața dumneavoastră.

ANCHETATORUL: V-am spus că nu rețin figurile pe care le văd. Nu privesc lumea de pe stradă sau din autobuz. Eu am altă meserie decît dumneavoastră.

ANCHETATORUL: Dar se pare că ați vorbit cu ea...

BĂRBATUL: Poatem-a întrebat dacă cobor la prima stație...sau cît e ceasul...

ANCHETATORUL: Și nu v-a interesat s-o priviți?

BĂRBATUL: Nu. Aveam destule probleme pe cap.

ANCHETATORUL: N-ați privit-o deci.

BĂRBATUL: Chiar dacă aș fi privit-o, n-aveam motive să-i rețin figura. Nu mi se pare deloc interesantă. Și, la urma urmei, seara, ce poți distinge?

ANCHETATORUL: De unde știți că era seară?

BĂRBATUL: Cînd?

ANCHETATORUL: Cînd ați călătorit cu această persoană în același autobuz.

BĂRBATUL: Presupun. Eu vin seara de la fabrică.

ANCHETATORUL: Dar cînd vă duceți cu autobuzul la fabrică nu e dimineața?

BĂRBATUL: Ce să caute o studentă la ora aceea în autobuz?

ANCHETATORUL: E adevărat.

BĂRBATUL: Firește.

ANCHETATORUL: E adevărat că ați fost văzuți seara.

BĂRBATUL: Prin urmare n-aveam cum să-i rețin figura...

ANCHETATORUL: Se poate...

BĂRBATUL: (atacă): Ziceți că era studentă...

ANCHETATORUL: Da.

BĂRBATUL: Ce să caute ea în autobuzul meu? Facultatea e în cu totul altă parte...

ANCHETATORUL: Ce facultate?

BĂRBATUL: (o secundă, blocaj): Orice facultate. În zona fabricii nu este oricum nici un Institut de învățămînt...

ANCHETATORUL: Poate că nu venea de la facultate.

BĂRBATUL: Dar de unde?

ANCHETATORUL: Să zicem de la farmacie. Căutase prin mal

multe farmacii un medicament pentru mama ei.

BĂRBATUL: Să zicem sau așa este?

ANCHETATORUL: Așa este.

BĂRBATUL: De unde știți?

ANCHETATORUL: I-a spus mamei. La telefon.

BĂRBATUL: Foarte bine. Unde vreți să ajungeți?

ANCHETATORUL: Nu știu.

BĂRBATUL: Continuați cu metodele vechi?

ANCHETATORUL: Ce metode?

BĂRBATUL: De pe vremea cînd toată lumea era suspectată.

ANCHETATORUL: V-am suspectat de ceva?

BĂRBATUL: De ascunderea adevărului.

ANCHETATORUL: Ce adevăr?

BĂRBATUL: Fata asta...autobuzul...De ce nu-i întrebați și pe ceilalți care erau în autobuz?

ANCHETATORUL: Numai dumneavoastră ați fost văzut vorbind cu ea.

BĂRBATUL: Să vorbești cu cineva în autobuz e un lucru atît de grav încît e obligatoriu să primești acasă vizita unui ofițer de poliție? Trăim din nou într-un regim polițist?

ANCHETATORUL: Nu trebuie să vă enervați. Știu că poliția nu e lubră, dar...

BARBATUL: De ce ați venit, domnule?

ANCHETATORUL: A fost ucis un om.

BARBATUL: De ce ați venit la mine? Ce vreți?

ANCHETATORUL: Să-mi mă răspundeți la o singură întrebare: în seara zilei de douăzeci și opt octombrie...gândiți-vă bine...v-a vizitat cineva?

BARBATUL: Nimeni.

ANCHETATORUL: Vecinii dumneavoastră de la apartamentul nouăzeci și doi au auzit un țipăt.

BARBATUL: Ce țipăt?

ANCHETATORUL: Un țipăt de femeie.

BARBATUL: N-am auzit. De la o vreme oamenii aud și văd lucruri care nu există...Unde naiba s-a auzit?

ANCHETATORUL: În apartamentul dumneavoastră.

BARBATUL: Halucinații. Eu aud din cînd în cînd explozii...

ANCHETATORUL: Credeți că doi oameni pot avea halucinații auditive în același timp?

BARBATUL: Vă referiți la proștii ăla de la nouăzeci și doi?

ANCHETATORUL: Proști?

BARBATUL: El este un bețiv iar nevastă-sa e semianalfabetă.

ANCHETATORUL: Spuneți că nu vă cunoașteți vecinii...

BARBATUL: Nu într-atît încît să pot da informații asupra lor.

ANCHETATORUL: Ați dat.

BARBATUL: Informații de gradul întâi.

ANCHETATORUL: Dacă un bețiv poate avea halucinații, credeți că același lucru e valabil și pentru o analfabetă?

BARBATUL: Am spus semianalfabetă.

ANCHETATORUL: Nu mi-ați răspuns la întrebare.

BARBATUL: Ce întrebare?

ANCHETATORUL: Credeți că o...semianalfabetă poate avea halucinații numai fiindcă e semianalfabetă?

BARBATUL: Teoretic, oricine poate avea.

ANCHETATORUL: Deci nu s-a auzit nici un țipăt din apartamentul dumneavoastră.

BARBATUL: O fi fost televizorul deschis.

ANCHETATORUL: Și?

BARBATUL: Filmele care se dau acum la televizor...

ANCHETATORUL: În seara de douăzeci și opt octombrie n-a fost nici un film la televizor.

BARBATUL: N-a fost. Și?

ANCHETATORUL: Și...nimic. O să vi se pară cludat ceea ce vă spun. Fata asta a fost ucisă aici.

BARBATUL: Nu vreți să insinuați că...

ANCHETATORUL: De ce ați ucis-o?

BARBATUL: Domnule polițist, sper că vă dați seama că puteți fi invinuit de calomnie.

ANCHETATORUL: Da. De ce ați ucis-o?

BARBATUL: Aveți dovezi?

ANCHETATORUL: Insuficiente.

BARBATUL: Și dacă greșii?

ANCHETATORUL: Dacă greșesc, voi plăti. Dar sint convins că nu greșesc.

BARBATUL: De ce aș fi ucis-o?

ANCHETATORUL: Aștept să mi-o spuneți dumneavoastră.

BARBATUL: Îmi pare rău că nu vă pot ajuta. Nu am ce să vă spun.

ANCHETATORUL: Aș putea să vă spun eu...

BARBATUL: Sint foarte curios, domnule. Luați loc.

ANCHETATORUL: (se așază) Sînteți căsătorit cu o femeie frumoasă. Deși aveți un copil cu ea, deși nu aveți nici o dovadă că v-ar fi îngelat, dumneavoastră o bănuți...li faceți reproșuri...o îlgîniți...O amenințați...De frică, ea vă părăsește. Se duce la părinți...Încercați s-o aduceți înapoi. Vă macină complexul de inferioritate...Întimplarea face să o întîlniți pe fata aceea...O aduceți aici...nu spun că ați fi avut intenții criminale...nu... pur și simplu aveți nevoie de cineva cu care să vorbiți...Vă plingeți de comportarea soției...Nu găsiți însă înțelegere... Fata judecă normal...Nu-i puteți aduce probe...Și, incetul cu incetul, vă dați seama că nici nu poate fi altfel...Toate femeile sînt o apă și-un pămînt...Sînt "din alea"...Cum o să vă înțeleagă?...Cui vă puteți plînge?...Le urîți pe toate cu patimă, cu disperare...Pe soția dumneavoastră probabil că într-o zi ați fi ucis-o...Dar acum ea v-a părăsit...Fata asta, studenta, nu e mal bună ca ea...Sînt toate din același aluat...Este un blestem...Este o situație fără ieșire...Toate mijloacele de persuasivitate, de convingere nu vă folosesc la nimic...Nici o înțelegere de năcaieri...Nici o milă...Și asta vă înfurie...vă face să vă pierdeți mințile...Chiar atît de urîtă să fie lumea? Chiar atît de dușmănoasă? Toate femeile astea trebuie ucise!... Dar nu le puteți ucide pe toate...(Se oprește,

își aprinde o țigară.) Și eram hotărît să mă las de fumat!

BARBATUL: Știți ce faceți? Vă autoanalizați...Toate complexele sînt ale dumneavoastră, domnule polițist abandonat de soție! Nu încercați să-mi vindeți mie o mară veche și imputată! Păstrați-vă complexele și refuzările...Înotați singur dacă aveți poftă în apa asta murdară, nu încercați să-l atrageți și pe alții...Singur!

ANCHETATORUL: Singur?

BARBATUL: La urma urmel, de ce n-ați fi chiar dumneavoastră ucigașul?

ANCHETATORUL: Aș putea fi...

BARBATUL: Vedeți?

ANCHETATORUL: Dar nu sînt.

BARBATUL: Cine știți?...

ANCHETATORUL: Nu sînt, pentru simplul motiv că ucigașul sînteți dumneavoastră.

BARBATUL: Dați-mi dovada! Restul sînt prezumții!

ANCHETATORUL: Dovada se află în mine. Știu tot ce ați simțit, cum ați acționat.Știu fiecare gest, fiecare mișcare, le văd ca în oglindă.

BARBATUL: Ești un ucigaș!

ANCHETATORUL: Un ucigaș care nu a ucis.

BARBATUL: Nu al ucis încă. Al trăit toate refuzările, toate frustrările, toate umilințele, toate cuvintele, toate gesturile.

ANCHETATORUL: Mai puțin unul.

BARBATUL:(tare): Cefei de oglindă...Ce fel de oglindă e asta?!

ANCHETATORUL: O oglindă clobită. Lipsește colțul acela...Gestul...criminal.

BARBATUL:(tensiunea crește): Al să-l faci! Știu că al să-l faci! N-al să scapi de ură, de umilință, de obsesii!

ANCHETATORUL: Am să scap, fiindcă am să te bag la închisoare, al să-ți primești pedeapsa!

BARBATUL: Minți! N-al nici o dovadă!

ANCHETATORUL: Am să adun toate dovezile...Nu-ți face iluzii!...Nu scapi!

BARBATUL: De ce înverșunarea asta? Doar nu sînt decît oglinda ta.

ANCHETATORUL: N-am să mă eliberez de imaginea din oglindă decît în clipa în care am să te văd după gratii!

BARBATUL: Nu, degeaba, n-al dovezi! N-al nici o dovadă împotriva mea!

ANCHETATORUL: Eu sînt dovada...Am să-ți reproduc toate gesturile, toate cuvintele, toate gîndurile. Ești într-o capcană...nu poți leși! Totul e împotriva ta! Ajunge! Înțelege că nu mai al nici o scăpare...Nu mai al nimic...Numai marginile!

BARBATUL: Nu-i adevărat! Minți! Trebuie să existe o leșire! Trebuie să existe! N-al să te eliberez, n-al să spargi oglinda!

N-alsă mă prinzi!

ANCHETATORUL (calm): Chiar nu-ți dai seama că al pierdut totul?

BARBATUL:(cu nervii încordați la maximum): Nu e totul pierdut! Nu poate fi pierdut totul! Pleacă! (Anchetatorul își ia paltonul, sacoa, se îndreaptă spre ușă, revine, ia fotografia Fetei de pe masă, o bagă în buzunar.) Afară! (Anchetatorul iese. Bărbatul privește cu ură în urma celui(alt.) Nu, nu e pierdut totul! N-al să te eliberezi! (Se duce în bucătărie. Revine. Are în mînă cuțitul cu care a ucis fata.) Al să rămii cu obsesiile tale, polițist nenorocit! N-al să scapi! (Îndreaptă vîrtul cuțitului spre piept. Intuneric. Lătrături furioase de cîini.)

